

พุทธวงน

ปฐมธรรม ๒๐ พระสูตร

มูลนิธิชวนน้องท่องพุทธวงน

www.nongtongbuddhawajana.com

พุทธรวาน.

ฉบับปฐมธรรม 20 พระสูตร

ข้อมูลธรรมะนี้ จัดทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาสู่เยาวชน และสาธารณชน
เพื่อความตั้งมั่นของพระสัทธรรม

ติดต่อได้ที่ มูลนิธิชวนน้องท่องพุทธรวาน โทร. 09 1771 9488

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนพฤษภาคม 2557

จัดทำโดย มูลนิธิชวนน้องท่องพุทธรวาน

ภาพประกอบ จิตติมา มาพบสุข

อักษรย่อ

เพื่อความสะดวกแก่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจเรื่องอักษรย่อ
ที่ใช้หมายแทนชื่อคัมภีร์ ซึ่งมีอยู่โดยมาก

มหาวิ. วิ.	มหาวิมังค์	วินัยปิฎก.
ภิกขุณี. วิ.	ภิกขุณีวิมังค์	วินัยปิฎก.
มหา. วิ.	มหาวรรค	วินัยปิฎก.
จุลล. วิ.	จุลวรรค	วินัยปิฎก.
ปริวาร. วิ.	ปริวารวรรค	วินัยปิฎก.
สี่. ที.	สี่ชั้นวรรค	ทีฆนิกาย.
มหา. ที.	มหาวรรค	ทีฆนิกาย.
ปา. ที.	ปาฏิกวรรค	ทีฆนิกาย.
มู. ม.	มูลปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
ม. ม.	มัชฌิมปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
อุปริ. ม.	อุปริปัณณาสก์	มัชฌิมนิกาย.
สคาถ. สั.	สคาถวรรค	สังยุตตนิกาย.
นิทาน. สั.	นิทานวรรค	สังยุตตนิกาย.
ชนธ. สั.	ชั้นธวรรค	สังยุตตนิกาย.
สห. สั.	สหายนวรรค	สังยุตตนิกาย.
มหาวาร. สั.	มหาวารวรรค	สังยุตตนิกาย.
เอก. อঁ.	เอกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
ทุก. อঁ.	ทุกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
ติก. อঁ.	ติกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
จตุกก. อঁ.	จตุกกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.
อปญจก. อঁ.	ปัญจกนิบาต	อังคุตตรนิกาย.

ฉก.ก. อ.	ฉีกกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย.
สตตก. อ.	สัตตกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย
อฎก. อ.	อฎฐกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย.
นวก. อ.	นวกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย.
ทสก. อ.	ทสกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย.
เอกาทสก. อ.	เอกาทสกนิบาต	อังคุดตฺรนิกาย.
ขุ. ขุ.	ขุททกปาฐะ	ขุททกนิกาย.
ช. ขุ.	ธรรมบท	ขุททกนิกาย.
อ. ขุ.	อุทาน	ขุททกนิกาย.
อิติวุ. ขุ.	อิติวุตตกะ	ขุททกนิกาย.
สุตต. ขุ.	สุตตนิบาต	ขุททกนิกาย.
วิมาน. ขุ.	วิมานวัตถุ	ขุททกนิกาย.
เปต. ขุ.	เปตวัตถุ	ขุททกนิกาย.
เถร. ขุ.	เถรคาถา	ขุททกนิกาย.
เถรี. ขุ.	เถรีคาถา	ขุททกนิกาย.
ชา. ขุ.	ชาดก	ขุททกนิกาย.
มหานิ. ขุ.	มหานิทเทศ	ขุททกนิกาย.
จุฬนิ. ขุ.	จุฬนิตเทศ	ขุททกนิกาย.
ปฎิสม. ขุ.	ปฎิสัมภิทามรรค	ขุททกนิกาย.
อปท. ขุ.	อปทาน	ขุททกนิกาย.
พุททว. ขุ.	พุททวงส์	ขุททกนิกาย.
จரிய. ขุ.	จரியปิฎก	ขุททกนิกาย.

ตัวอย่าง : ๑๔/๑๗๑/๒๔๕ ให้อ่านว่า

ไตรปิฎกฉบับบาลีสยามรัฐ เล่ม ๑๔ หน้า ๑๗๑ ข้อที่ ๒๔๕

สารบัญ

พุทธวน. ฉบับปฐมธรรม ๒๐ พระสูตร

เรื่อง	หน้า	
อักษรย่อ	๑	
พระสูตรที่ ๑	การตอบแทนคุณมารดาบิดา อย่างสูงสุด	๖
พระสูตรที่ ๒	หลักปฏิบัติต่อทิศทั้ง ๖	๗
พระสูตรที่ ๓	เหตุเสื่อมและเหตุเจริญแห่งทรัพย์ ๔ ประการ	๑๑
พระสูตรที่ ๔	ผู้ทำสังฆกรรมให้อันตรธาน	๑๓
พระสูตรที่ ๕	การประกาศตนเป็นอุบาสก และอุบาสิกา	๑๔
พระสูตรที่ ๖	ศีล ๕	๑๕
พระสูตรที่ ๗	ผลของการมีศีล	๑๖
พระสูตรที่ ๘	ผลของการไม่มีศีล	๑๗
พระสูตรที่ ๙	ฤกษ์ ยาม และที่พึงถูก และผิด	๒๑
พระสูตรที่ ๑๐	กายนี้เป็น “กรรมเก่า” (ปฏิจจสมุปบาท)	๒๒
พระสูตรที่ ๑๑	คุณสมบัติโสดาบัน	๒๔
พระสูตรที่ ๑๒	ลมหายใจก็คือ “กาย”	๒๖

เรื่อง	หน้า
พระสูตรที่ ๑๓ การบูชาตถาคตอย่างสูงสุด	๒๗
พระสูตรที่ ๑๔ หากไม่สนใจคำตถาคต จะทำให้เกิดความอันตรายของคำตถาคต	๒๘
พระสูตรที่ ๑๕ พระองค์ทรงสามารถกำหนดสมาธิเมื่อจะพูดทุกถ้อยคำ จึงไม่ผิดพลาด	๒๙
พระสูตรที่ ๑๖ คำพูดที่ตรัสมาทั้งหมด นับแต่วันตรัสรู้นั้น สอดรับไม่ขัดแย้งกัน	๒๙
พระสูตรที่ ๑๗ แต่ละคำพูดเป็นอกาลิโก คือถูกต้องตรงจริง ไม่จำกัดกาลเวลา	๓๐
พระสูตรที่ ๑๘ ทรงให้ใช้ธรรมวินัยที่ตรัสแล้วเป็นศาสดาแทนต่อไป	๓๑
พระสูตรที่ ๑๙ ทรงห้ามบัญญัติเพิ่ม หรือตัดทอนสิ่งที่บัญญัติไว้	๓๒
พระสูตรที่ ๒๐ เหตุผลที่ต้องรับฟังเฉพาะคำตรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้า	๓๓
การอ่านออกเสียง	๓๔
ทำไมต้องท่องพุทธวจน	๔๐

๒๐ พระสุตร

สำหรับการประกวด ปี ๒๕๕๗

๑. พระสุตรสำหรับ การประกวด ระดับเขต มี ๕ พระสุตร ดังนี้

- พระสุตรที่ ๑ การตอบแทนคุณมารดาบิดาอย่างสูงสุด
- พระสุตรที่ ๒ หลักปฏิบัติต่อทิศทั้ง ๖
- พระสุตรที่ ๓ เหตุเสื่อมและเหตุเจริญแห่งทรัพย์ ๔ ประการ
- พระสุตรที่ ๔ ผู้ทำสังฆกรรมให้อันตรธาน
- พระสุตรที่ ๕ การประกาศตนเป็นอุบาสกและอุบาสิกา (พระสุตรบังคับ)

๒. พระสุตรสำหรับ การประกวด ระดับภาค มี ๕ พระสุตร ดังนี้

- พระสุตรที่ ๖ คีล ๕
- พระสุตรที่ ๗ ผลของการมีศีล
- พระสุตรที่ ๘ ผลของการไม่มีศีล
- พระสุตรที่ ๙ ฤกษ์ ยาม และที่พึงถูก และผิด
- พระสุตรที่ ๑๐ กายนี้ เป็น “กรรมเก่า” (ปฏิจจสมุปบาท) (พระสุตรบังคับ)

๓. พระสุตรสำหรับ การประกวดชิงชนะเลิศ ระดับประเทศ มี ๑๐ พระสุตร ดังนี้

- พระสุตรที่ ๑๑ คุณสมบัติโสธาบัน
- พระสุตรที่ ๑๒ ลมหายใจก็คือ “กาย”
- พระสุตรที่ ๑๓ การบูชาตถาคตอย่างสูงสุด
- พระสุตรที่ ๑๔ หากไม่สนใจคำตถาคต จะทำให้เกิดความอันตรธานของคำตถาคต
เปรียบด้วยกลองศึก
- พระสุตรที่ ๑๕ พระองค์ทรงสามารถกำหนดสมาธิ เมื่อจะพูดทุกอย่างคำ จึงไม่ผิดพลาด
- พระสุตรที่ ๑๖ คำพูดที่ตรัสมาทั้งหมดนับแต่วันตรัสรู้ นั้นสอดรับไม่ขัดแย้งกัน
(พระสุตรที่ ๑๕ ต้องท่องพร้อมกับ พระสุตรที่ ๑๖)
- พระสุตรที่ ๑๗ แต่ละคำพูดเป็นอกาลิโก คือ ถูกต้องตรงจริง ไม่จำกัดกาลเวลา
- พระสุตรที่ ๑๘ ทรงให้ใช้ธรรมวินัยที่ตรัสแล้ว เป็นศาสดาแทนต่อไป
(พระสุตรที่ ๑๗ ต้องท่องพร้อมกับ พระสุตรที่ ๑๘)
- พระสุตรที่ ๑๙ ทรงห้ามบัญญัติเพิ่ม หรือตัดทอนสิ่งที่บัญญัติไว้
- พระสุตรที่ ๒๐ เหตุผลที่ต้องรับฟังเฉพาะคำตรัส ของพระผู้มีพระภาคเจ้า
(พระสุตรที่ ๑๙ ต้องท่องพร้อมกับ พระสุตรที่ ๒๐)
(ทั้ง ๒ พระสุตรเป็นพระสุตรบังคับ)

พระสูตรที่ ๑

การตอบแทนคุณมารดาบิดา อย่างสูงสุด

ภิกษุทั้งหลาย! เรากล่าวการกระทำตอบแทน ไม่ได้ง่ายแก่ท่านทั้งสอง.
ท่านทั้งสองนั้นคือใคร คือ ๑. มารดา ๒. บิดา

ภิกษุทั้งหลาย ! บุตรพึงประดับประคองมารดาด้วยบ่าข้างหนึ่ง
พึงประดับประคองบิดาด้วยบ่าข้างหนึ่ง เขามีอายุ มีชีวิตอยู่ตลอดร้อยปี
และเขาพึงปฏิบัติท่านทั้งสองนั้น ด้วยการอบกลิ่น การนวด การให้อาบน้ำ และการตัด
และท่านทั้งสองนั้น พึงถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ บนบ่าทั้งสอง ของเขานั้นแหละ.

ภิกษุทั้งหลาย ! การกระทำอย่างนั้น ยังไม่ชื่อว่า
อันบุตรทำแล้ว หรือทำตอบแทนแล้ว แก่มารดาบิดาเลย.

ภิกษุทั้งหลาย ! อนึ่ง บุตรพึงสถาปนามารดาบิดา ในราชสมบัติ อันเป็นอิสราธิปัตย์
ในแผ่นดินใหญ่ อันมีรตนะ ๗ ประการ มากหลายเช่นนี้
การกระทำกิจอย่างนั้น ยังไม่ชื่อว่า อันบุตรทำแล้ว
หรือทำตอบแทนแล้ว แก่มารดาบิดาเลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร ?
เพราะมารดาบิดา มีอุปการะมาก บำรุงเลี้ยง แสดงโลกนี้ แก่บุตรทั้งหลาย.

ส่วนบุตรคนใด ยังมารดาบิดา ผู้ไม่มีศรัทธา

ให้สมทานตั้งมั่น ในสัทธาสัมปทา คือความถึงพร้อมด้วยศรัทธา.

ยังมารดาบิดาผู้ทุศีล ให้สมทานตั้งมั่น ในศีลสัมปทา คือความถึงพร้อมด้วยศีล.

ยังมารดาบิดาผู้มีจิตตระหนี่ ให้สมทานตั้งมั่น ในจาคสัมปทา คือความถึงพร้อมด้วยการบริจาค.

ยังมารดาบิดาทรมปัญญา ให้สมทานตั้งมั่น ในปัญญาสัมปทา คือความถึงพร้อมด้วยปัญญา.

ภิกษุทั้งหลาย ! ด้วยเหตุมีประมาณเท่านั้นแล การกระทำอย่างนั้น ย่อมชื่อว่า
อันบุตรนั้นทำแล้ว และทำตอบแทนแล้ว แก่มารดาบิดา.

-บาลี พุท. อ. ๒๐/๗๘/๒๗๘.

พระสูตรที่ ๒

หลักปฏิบัติต่อกิเลส ๖

ส่วนที่ ๑

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ในอริยวินัย มีการนอบน้อม ทิศทั้งหลายอย่างไรพระเจ้าข้า ! พระองค์จึงทรงแสดงธรรม ที่เป็นการนอบน้อมทิศทั้งหลายในอริยวินัยเถิด”.

คหบดีบุตร ! ฟังทราบวา ทิศทั้งหลายนี้ มีอยู่คือ :-

ฟังทราบวา มารดาบิดา	เป็นปุรัตถิมทิศ (ทิศเบื้องหน้า),
ฟังทราบวา อาจารย์	เป็นทักษิณทิศ (ทิศเบื้องขวา),
ฟังทราบวา บุตรภรรยา	เป็นปัจฉิมทิศ (ทิศเบื้องหลัง),
ฟังทราบวา มิตรสหาย	เป็นอุตตรทิศ (ทิศเบื้องซ้าย),
ฟังทราบวา ทาสกรรมกร	เป็นเหนือภูมิทิศ (ทิศเบื้องต่ำ),
ฟังทราบวา สมณพราหมณ์	เป็นอุपरิมทิศ (ทิศเบื้องบน).

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อกิศเบื้องหน้า

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหน้า คือมารดาบิดา อันบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ท่านเลี้ยงเราแล้ว เราจักเลี้ยงท่าน
- (๒) เราจักทำกิจของท่าน
- (๓) เราจักดำรงวงศ์สกุล
- (๔) เราจักปฏิบัติตนเป็นทายาท
- (๕) เมื่อท่านทำกาลละล่วงลับไปแล้ว เราจักกระทำทักษิณาอุทิศท่าน

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหน้า คือมารดาบิดา อันบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์บุตรโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ห้ามเสียจากบาป
- (๒) ให้ตั้งอยู่ในความดี
- (๓) ให้ศึกษาศิลปะ
- (๔) ให้มีคู่ครองที่สมควร
- (๕) มอบมรดกให้ตามเวลา

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องหน้านั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องขวา

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องขวา คืออาจารย์ อันศิษย์พึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ด้วยการลุกขึ้นยืนรับ
- (๒) ด้วยการเข้าไปยืนคอยรับใช้
- (๓) ด้วยการเชื่อฟังอย่างยั้ง
- (๔) ด้วยการปรนนิบัติ
- (๕) ด้วยการศึกษาศิลปวิทยาโดยเคารพ

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องขวา คืออาจารย์ อันศิษย์ปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์ศิษย์โดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) แนะนำดี
- (๒) ให้ศึกษาดี
- (๓) บอกศิลปวิทยาสั้นเชิง
- (๔) ทำให้เป็นที่รู้จักในมิตรสหาย
- (๕) ทำการคุ้มครองให้ในทิศทั้งปวง

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องขวานั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องหลัง

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหลัง คือภรรยา อันสามีพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ด้วยการยกย่อง
- (๒) ด้วยการไม่ดูหมิ่น
- (๓) ด้วยการไม่ประพาดนอกรใจ
- (๔) ด้วยการมอบความเป็นใหญ่ในหน้าที่ให้
- (๕) ด้วยการให้เครื่องประดับ

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องหลัง คือภรรยา อันสามีปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์สามีโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) จัดแจงการงานดี
- (๒) สงเคราะห์คนข้างเคียงดี
- (๓) ไม่ประพาดนอกรใจ

- (๔) ตามรักษาทรัพย์ที่มีอยู่
- (๕) ขยันขันแข็งในการทำงานทั้งปวง

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องหลังนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

ส่วนที่ ๒

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องซ้าย

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องซ้าย คือมิตรสหาย อันกุลบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ด้วยการให้ปัน
- (๒) ด้วยการพุดจาไพเราะ
- (๓) ด้วยการประพฤติประโยชน์
- (๔) ด้วยการวางตนเสมอกัน
- (๕) ด้วยการไม่กล่าวคำอันเป็นเครื่องให้แตกกัน

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องซ้าย คือมิตรสหาย อันกุลบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว

ย่อมอนุเคราะห์กุลบุตรโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) รักษามิตรผู้ประมาทแล้ว
- (๒) รักษาทรัพย์ของมิตรผู้ประมาทแล้ว
- (๓) เป็นที่พึ่งแก่มิตรเมื่อมีภัย
- (๔) ไม่ทอดทิ้งในยามมีอันตราย
- (๕) นับถือสมาชิกในวงศ์ของมิตร

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องซ้ายนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องต่ำ

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องต่ำ คือทาสกรรมกร อันนายพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ด้วยให้ทำงานตามกำลัง
- (๒) ด้วยการให้อาหารและรางวัล
- (๓) ด้วยการรักษาพยาบาลยามเจ็บไข้
- (๔) ด้วยการแบ่งของมีรสประหลาดให้
- (๕) ด้วยการปล่อยให้อิสระตามสมัย

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องต่ำ คือทาสกรรมกร อันนายปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่านี้แล้ว
ย่อมอนุเคราะห์นายโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) เป็นผู้ลุกขึ้นทำงานก่อนนาย
- (๒) เลิกงานทีหลังนาย
- (๓) ถือเอาแต่ของที่นายให้
- (๔) กระทำกรงานให้ดีที่สุด
- (๕) นำเกียรติคุณของนายไปรำลือ

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องต่ำนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

หน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อทิศเบื้องบน

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องบน คือสมณพราหมณ์ อันกุลบุตรพึงปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ คือ :-

- (๑) ด้วยเมตตาทายกรรม
- (๒) ด้วยเมตตาวจีกรรม
- (๓) ด้วยเมตตาโมกกรรม
- (๔) ด้วยการไม่ปิดประตู (คือยินดีต้อนรับ)
- (๕) ด้วยการคอยถวายอามิสทาน

คหบดีบุตร ! ทิศเบื้องบน คือสมณพราหมณ์ อันกุลบุตรปฏิบัติต่อโดยฐานะ ๕ ประการ เหล่า
นี้แล้ว ย่อมอนุเคราะห์กุลบุตรโดยฐานะ ๖ ประการ คือ :-

- (๑) ห้ามเสียจากบาป
- (๒) ให้ตั้งอยู่ในความดี
- (๓) อนุเคราะห์ด้วยใจอันงดงาม
- (๔) ให้ฟังในสิ่งที่ไม่เคยฟัง
- (๕) ทำสิ่งที่ได้ฟังแล้วให้แจ่มแจ้งถึงที่สุด
- (๖) บอกทางสวรรค์ให้

เมื่อเป็นดังนี้ ทิศเบื้องบนนั้น เป็นอันว่ากุลบุตรนั้น ปิดกั้นแล้ว เป็นทิศเกษม ไม่มีภัยเกิดขึ้น.

พระสูตรที่ ๓

เหตุเสื่อมและเหตุเจริญแห่งภริย์ ๔ ประการ

เหตุเสื่อมแห่งภริย์ ๔ ประการ

พยัคฆปัชชะ ! โภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นโดยชอบ ย่อมมีทางเสื่อม ๔ ประการ คือ :-

- (๑) ความเป็นนักเลงหญิง
- (๒) ความเป็นนักเลงสุรา
- (๓) ความเป็นนักเลงการพนัน
- (๔) ความมีมิตรสหายเพื่อนฝูงเลวทราม.

พยัคฆปัชชะ ! เปรียบเหมือนทางน้ำเข้า ๔ ทาง ทางน้ำออก ๔ ทาง ของบึงใหญ่มีอยู่ บुरुษปิดทางน้ำเข้า เหล่านั้นเสีย และเปิดทางน้ำออกเหล่านั้นด้วย ทั้งฝนก็ไม่ตกลงมาตามสมควร.

พยัคฆปัชชะ ! เมื่อเป็นอย่างนั้น ความเหือดแห้งเท่านั้น ที่หวังได้สำหรับบึงใหญ่นั้น ความเต็มเปี่ยม เป็นอันไม่ต้องหวัง นี้ฉันใด.

พยัคฆปัชชะ ! ผลที่จะเกิดขึ้นก็ฉนั้น สำหรับโภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นโดยชอบอย่างนี้แล้ว ย่อมมีทางเสื่อม ๔ ประการ คือ :-

- (๑) ความเป็นนักเลงหญิง
- (๒) ความเป็นนักเลงสุรา
- (๓) ความเป็นนักเลงการพนัน
- (๔) ความมีมิตรสหายเพื่อนฝูงเลวทราม.

เหตุเจริญแห่งภริย์ ๔ ประการ

พยัคฆปัชชะ ! โภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นโดยชอบ ย่อมมีทางเจริญ ๔ ประการ คือ :-

- (๑) ความไม่เป็นนักเลงหญิง
- (๒) ความไม่เป็นนักเลงสุรา
- (๓) ความไม่เป็นนักเลงการพนัน
- (๔) ความมีมิตรสหายเพื่อนฝูงดีงาม.

พยัคฆปัชชะ ! เปรียบเหมือนทางน้ำเข้า ๔ ทาง ทางน้ำออก ๔ ทาง ของบึงใหญ่ บुरुขเปิดทางน้ำเข้าเหล่านั้นด้วย และปิดทางน้ำออกเหล่านั้นเสีย ทั้งฝนก็ตกลงมาตามสมควรด้วย.

พยัคฆปัชชะ ! เมื่อเป็นอย่างนั้น ความเต็มเปี่ยมเท่านั้น ที่หวังได้สำหรับบึงใหญ่นั้น ความเหือดแห้ง เป็นอันไม่ต้องหวัง นี้ฉันท.

พยัคฆปัชชะ ! ผลที่จะเกิดขึ้นก็ฉันทนั้น สำหรับโภคทรัพย์ที่เกิดขึ้นโดยชอบอย่างนี้แล้ว ย่อมมีทางเจริญ ๔ ประการ คือ :-

- (๑) ความไม่เป็นนักเลงหญิง
- (๒) ความไม่เป็นนักเลงสุรา
- (๓) ความไม่เป็นนักเลงการพนัน
- (๔) ความมีมิตรสหายเพื่อนฝูงดีงาม.

-บาลี อฎฐก. อ. ๒๓/๒๘๙-๒๙๓/๑๔๔.

พระสูตรที่ ๔

ผู้ทำสังกรรมให้อันตรธาน

- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงธรรม ว่าเป็นธรรม.
ภิกษุเหล่านั้นชื่อว่า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อทำมหาชนให้เสื่อมเสีย ทำมหาชนให้หมดความสุข ทำไปเพื่อความฉิบหายแก่มหาชน ไม่เป็นประโยชน์แก่อกุล เป็นไปเพื่อความทุกข์ ทั้งแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุเหล่านั้น ย่อมประสบสิ่งไม่ใช่บุญเป็นอันมาก และได้ชื่อว่า ทำสังกรรมนี้ ให้อันตรธานไปอีกด้วย.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงธรรม ว่าเป็นธรรม.
ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงสิ่งที่ไม่ใช่วินัย ว่าเป็นวินัย.
ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงวินัย ว่าเป็นวินัย.
ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงสิ่งอันตลาคตไม่ได้ภาษิตไว้ ไม่ได้กล่าวไว้ ว่าตลาคตได้ภาษิตไว้ ได้กล่าวไว้.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงสิ่งอันตลาคตได้ภาษิตไว้ ได้กล่าวไว้ ว่าตลาคตไม่ได้ภาษิตไว้ ไม่ได้กล่าวไว้.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงกรรม อันตลาคตไม่ได้ประพฤติปฏิบัติมา ว่าตลาคตได้ประพฤติปฏิบัติมา.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงกรรม อันตลาคตได้ประพฤติปฏิบัติมา ว่าตลาคตไม่ได้ประพฤติปฏิบัติมา.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงสิ่งอันตลาคตไม่ได้บัญญัติไว้ ว่าตลาคตบัญญัติไว้.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุพวกที่แสดงสิ่งอันตลาคตได้บัญญัติไว้ ว่าตลาคตไม่ได้บัญญัติไว้.
ภิกษุเหล่านั้นชื่อว่า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อทำมหาชนให้เสื่อมเสีย ทำมหาชนให้หมดความสุข ทำไปเพื่อความฉิบหายแก่มหาชน ไม่เป็นประโยชน์แก่อกุล เป็นไปเพื่อความทุกข์ ทั้งแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย.
- ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุเหล่านั้น ย่อมประสบสิ่งไม่ใช่บุญเป็นอันมาก และได้ชื่อว่า ทำสังกรรมนี้ ให้อันตรธานไปอีกด้วย.

-บาลี เอก.อ. ๒๐/๒๕/๑๓๑.

พระสูตรที่ ๕

การประกาศตนเป็นอุบาสก และอุบาสิกา

ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ! ภาชิตของพระองค์ แจ่มแจ้งนัก ภาชิตของพระองค์ ไพเราะนัก
เปรียบเหมือนบุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด

บอกทางแก่คนหลงทาง หรือส่องประทีปในที่มืด

ด้วยตั้งใจว่า คนมีตาดี จักได้เห็นรูปดังนี้

พระองค์ทรงประกาศธรรม โดยอเนกปริยายอย่างนี้ ก็ฉนั้นนั่นเหมือนกัน.

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ !

ข้าพเจ้าขอถึง พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะ

ขอพระองค์จงทรงจำข้าพเจ้าว่า เป็นอุบาสก / อุบาสิกา*

ผู้ถึงสรณะ ตลอดชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป.

-บาลี มหา. ที. ๘/๑๑๒/๑๓๙

* ชาย อ่าน อุบาสก, หญิง อ่าน อุบาสิกา.

พระสูตรที่ ๖

ศีล ๕

ปาณาติปาตา เวมณี

เธอนั้น ละปาณาติบาต เว้นขาดจากปาณาติบาต คือเว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางท่อนไม้ และศีลตราเสียแล้ว มีความละเอียด ถึงความเอ็นดูกรุณา หวังประโยชน์เกื้อกูล ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายอยู่.

อทินนาทานา เวมณี

เธอนั้น ละอทินนาทาน เว้นขาดจากอทินนาทาน คือเว้นขาดจากการลักทรัพย์ ถือเอาแต่ของที่เขาให้แล้ว หวังอยู่แต่ของที่เขาให้ ไม่เป็นขโมย มีตนเป็นคนสะอาด เป็นอยู่.

กาเมสุมิจฉาจารา เวมณี

เธอนั้น ละกาเมสุมิจฉาจาร เว้นขาดจากกาเมสุมิจฉาจาร คือเว้นขาดจากการประพฤติผิดในกาม ในหญิง ซึ่งมารดา รักษา บิดารักษา พี่น้องชาย พี่น้องหญิง หรือญาติรักษา อันธรรมรักษา เป็นหญิงมีสามี หญิงอยู่ในสินไหม โดยที่สุด แม้หญิงอันเขาหมั้นไว้ ด้วยการคล้องพวงมาลัย ไม่เป็นผู้ประพฤติผิดจารีต ในรูปแบบเหล่านั้น.

มุสาวาทา เวมณี

เธอนั้น ละมุสาวาทา เว้นขาดจากมุสาวาทา คือเว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดแต่ความจริง รักษาความสัตย์ มั่นคงในคำพูด มีคำพูดควรเชื่อถือได้ ไม่แก่งกล่าวให้ผิดต่อโลก.

สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา เวมณี

เธอนั้น เว้นขาดจากการดื่มน้ำเมา คือสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งของความประมาท.

-บาลี สี. ที. ๙/๘๓/๑๐๓.

-บาลี ปา. ที. ๑๑/๒๔๓/๒๘๖.

-บาลี ทสก. อ. ๒๔/๒๘๗-๒๘๘/๑๖๕.

พระสูตรที่ ๗

ผลของการมีศีล

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้มีการมเป็นของตน
เป็นทายาทแห่งกรรม มีการมเป็นกำเนิด มีการมเป็นเผ่าพันธุ์ มีการมเป็นที่พึ่งอาศัย
กระทำการมใดไว้ ตีก็ตาม ชั่วก็ตาม จักเป็นผู้รับผลแห่งกรรมนั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ ละปาณาติบาต เว้นขาดจากปาณาติบาต
วางท่อนไม้ วางค้ำสตรา มีความละอาย ถึงความเอ็นดูกรุณาแก้อกุลแก่สัตว์ทั้งหลาย.

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางกาย

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางวาจา

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางใจ

กายกรรมของเขาตรง วจีกรรมของเขาตรง มโนกรรมของเขาตรง

คติของเขาตรง อุปบัติของเขาตรง.

ภิกษุทั้งหลาย ! สำหรับผู้มีคติตรง มีอุปบัติตรงนั้น

เรากล่าวคติอย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดาคติสองอย่างแก่เขา

คือ เหล่าสัตว์ผู้มีความสุขโดยส่วนเดียว หรือว่าตระกูลอันสูง

คือ ตระกูลชัตติยมหาศาล ตระกูลพราหมณ์มหาศาล

หรือ ตระกูลคหบดีมหาศาล อันมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคะมาก

มีทองและเงินมาก มีอุปกรณ์แห่งทรัพย์มาก.

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ ละอทินนาทาน เว้นขาดจากอทินนาทาน
ถือเอาแต่ของที่เขาให้แล้ว หวังอยู่แต่ของที่เขาให้ ไม่เป็นขโมย มีตนเป็นคนสะอาดเป็นอยู่.

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางกาย

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางวาจา

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางใจ

กายกรรมของเขาตรง วจีกรรมของเขาตรง มโนกรรมของเขาตรง

คติของเขาตรง อุปบัติของเขาตรง.

ภิกษุทั้งหลาย ! สำหรับผู้มีคติตรง มีอุปบัติตรงนั้น
เรากล่าวคติอย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดาคติสองอย่างแก่เขา
คือ เหล่าสัตว์ผู้มีสุขโดยส่วนเดียว หรือว่าตระกูลอันสูง
คือ ตระกูลชัตติยมหาศาล ตระกูลพราหมณ์มหาศาล
หรือ ตระกูลคหบดีมหาศาล อันมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคะมาก
มีทองและเงินมาก มีอุปกรณ์แห่งทรัพย์มาก.

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ **ละกาเมสุมิจฉาจาร** เว้นขาดจากกาเมสุมิจฉาจาร
ในหญิง ซึ่งมารตารักษา บิดารักษา พี่น้องชาย พี่น้องหญิง หรือญาติรักษา อன்றรรักษา
เป็นหญิงมีสามี หญิงอยู่ในสินไหม โดยที่สุด แม้หญิงอันเขาหมั้นไว้ ด้วยการคล้องพวงมาลัย
ไม่เป็นผู้ประพฤติผิดจารีต ในรูปแบบเหล่านั้น.

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางกาย
เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางวาจา
เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางใจ
กายกรรมของเขาตรง วิจิตรกรรมของเขาตรง มโนกรรมของเขาตรง
คติของเขาตรง อุปบัติของเขาตรง.

ภิกษุทั้งหลาย ! สำหรับผู้มีคติตรง มีอุปบัติตรงนั้น
เรากล่าวคติอย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดาคติสองอย่างแก่เขา
คือ เหล่าสัตว์ผู้มีสุขโดยส่วนเดียว หรือว่าตระกูลอันสูง
คือ ตระกูลชัตติยมหาศาล ตระกูลพราหมณ์มหาศาล
หรือ ตระกูลคหบดีมหาศาล อันมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคะมาก
มีทองและเงินมาก มีอุปกรณ์แห่งทรัพย์มาก.

ภิกษุทั้งหลาย ! บุคคลบางคนในกรณีนี้ **ละมุสาวาท** เว้นขาดจากมุสาวาท
พูดแต่ความจริง รักษาความสัตย์ มั่นคงในคำพูด มีคำพูดควรเชื่อถือได้ ไม่แก้งกล่าวให้ผิดต่อโลก.

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางกาย
เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางวาจา

เขาไม่กระเสือกกระสนด้วยกรรมทางใจ
กายกรรมของเขาตรง วาจากรรมของเขาตรง มีโนกรรมของเขาตรง
คติของเขาตรง อุปบัติของเขาตรง.
ภิกษุทั้งหลาย ! สำหรับผู้มีคิตตรง มีอุปบัติตรงนั้น
เรากล่าวคติด้อย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดาคติสองอย่างแก่เขา
คือ เหล่าสัตว์ผู้มีสุขโดยส่วนเดียว หรือว่าตระกูลอันสูง
คือ ตระกูลชัตติยมหาศาล ตระกูลพราหมณ์มหาศาล
หรือ ตระกูลคหบดีมหาศาล อันมั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโศคะมาก
มีทองและเงินมาก มีอุปกรณ์แห่งทรัพย์มาก.

-บาลี ทสก. อ. ๒๔/๓๑๑/๑๙๓.

*พระสูตรนี้ พระพุทธเจ้าไม่ได้กล่าวถึงการตีมธุราและเมรัย

พระสูตรที่ ๘

ผลของการไม่มีศีล

ภิกษุทั้งหลาย ! **ปาณาติบาต** คือการฆ่าสัตว์ ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งปาณาติบาตของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อมีอายุสั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! **อทินนาทาน** คือการลักทรัพย์ ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งอทินนาทานของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อความเสื่อมแห่งโภคทรัพย์.

ภิกษุทั้งหลาย ! **กาเมสุมิจฉาจาร** คือการประพฤตินอกใจ ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งกาเมสุมิจฉาจารของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อก่อเวรด้วยศัตรู.

ภิกษุทั้งหลาย ! **มฺุสาวาท** คือการพูดเท็จ ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งมฺุสาวาทของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อการถูกกล่าวด้วยคำไม่จริง.

ภิกษุทั้งหลาย ! **ปิสุณาวาท** คือการพูดยุยงให้แตกกัน ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งปิสุณาวาทของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อการแตกจากมิตร.

ภิกษุทั้งหลาย ! **มฺุรสวาท** คือการพูดคำหยาบ ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ย่อมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งมฺุรสวาทของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อการได้ฟังเสียงที่ไม่น่าพอใจ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สัมผัสปลลาปวาท คือการพูดเพื่อเจ้า ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ยอมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งสัมผัสปลลาปวาทของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อวาทที่ไม่มีใครเชื่อถือ.

ภิกษุทั้งหลาย ! สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา คือการดื่มน้ำเมา คือสุราและเมรัย
ที่เสพทั่วแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว
ยอมเป็นไปเพื่อนรก เป็นไปเพื่อกำเนิดเดรัจฉาน เป็นไปเพื่อเปรตวิสัย
วิบากแห่งการดื่มน้ำเมาของผู้เป็นมนุษย์ ที่เบากว่าวิบากทั้งปวง
คือวิบากที่เป็นไปเพื่อความเป็นบ้า.

-บาลี อฎฐก. อ. ๒๓/๒๕๑/๑๓๐.

พระสูตรที่ ๙

ฤกษ์ ยาม และที่พึงฤกษ์ และผัด

ภิกษุทั้งหลาย ! สัตว์เหล่าใดประพาศสุจริตด้วยกาย ประพาศสุจริตด้วยวาจา ประพาศสุจริตด้วยใจ ในเวลาเช้า เวลาเช้าก็เป็นเวลาเช้าที่ดีของสัตว์เหล่านั้น.

สัตว์เหล่าใดประพาศสุจริตด้วยกาย ประพาศสุจริตด้วยวาจา ประพาศสุจริตด้วยใจ ในเวลาเที่ยง เวลาเที่ยงก็เป็นเวลาเที่ยงที่ดีของสัตว์เหล่านั้น.

สัตว์เหล่าใดประพาศสุจริตด้วยกาย ประพาศสุจริตด้วยวาจา ประพาศสุจริตด้วยใจ ในเวลาเย็น เวลาเย็นก็เป็นเวลาเย็นที่ดีของสัตว์เหล่านั้น.

สัตว์ทั้งหลายประพาศดีชอบ ในเวลาใด เวลานั้นชื่อว่า เป็นฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี ขณะดี ยามดี และบุชาติ ในพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย.

มนุษย์ทั้งหลายเป็นอันมาก ถูกความกลัวคุกคามเอาแล้ว
ยอมยัดถือเอาภูเขาบ้าง ป่าไม้ที่ศักดิ์สิทธิ์บ้าง สวนศักดิ์สิทธิ์บ้าง รุกขเจดีย์บ้าง
ว่าเป็นที่พึ่งของตนของตน.

นั่นไม่ใช่ที่พึ่งอันทำความเกษมให้ได้เลย นั่นไม่ใช่ที่พึ่งอันสูงสุด
ผู้ใดถือเอาสิ่งนั้นๆ เป็นที่พึ่งแล้ว ย่อมไม่หลุดพ้นไปจากทุกข์ทั้งปวงได้.

ส่วนผู้ใดที่ถึงพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง
แล้วเห็นอริยสัจทั้งสิ้น ด้วยปัญญาอันถูกต้อง
คือเห็นทุกข์ เห็นเหตุเป็นเครื่องให้เกิดขึ้นของทุกข์ เห็นความก้าวล่วงเสียได้ซึ่งทุกข์
และเห็นมรรค ประกอบด้วยองค์แปดอันประเสริฐ
ซึ่งเป็นเครื่องให้ถึงความเข้าไปสงบ รำจับแห่งทุกข์
นั่นแหละ คือที่พึ่งอันเกษม นั่นคือที่พึ่งอันสูงสุด
ผู้ใดถือเอาที่พึ่งนั้นแล้ว ย่อมหลุดพ้นไปจากทุกข์ทั้งปวงได้แท้.

- ปาลีติก. อ. ๒๐/๓๗๘/๕๙๕.

- ปาลี ธ. พ. ๒๕/๔๐/๒๔.

พระสูตรที่ ๑๐

กายนี้เป็น “กรรมเก่า” (ปฏิจาสมุปบาท)

ภิกษุทั้งหลาย ! กายนี้ ไม่ใช่ของเธอทั้งหลาย และทั้งไม่ใช่ของบุคคลเหล่าอื่น.

ภิกษุทั้งหลาย ! กรรมเก่า คือกายนี้

อันเธอทั้งหลาย พึงเห็นว่า เป็นสิ่งที่ปัจจัยปรุงแต่งขึ้น

เป็นสิ่งที่ปัจจัยทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น

เป็นสิ่งที่มีความรู้สึกต่ออารมณ์ได้.

ภิกษุทั้งหลาย ! ในกรณีของกายนั้น อริยสาวกผู้ได้สดับแล้ว

ย่อมทำไว้ในใจโดยแยกกายเป็นอย่างดี ซึ่งปฏิจาสมุปบาทนั้นเพียงเดียว ดังนี้ว่า

เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี

เพราะความเกิดขึ้นแห่งสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น

เพราะสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จึงไม่มี

เพราะความดับไปแห่งสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงดับไป

ข้อนี้ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ

เพราะมีอวิชชาเป็นปัจจัย

จึงมีสังขารทั้งหลาย

เพราะมีสังขารเป็นปัจจัย

จึงมีวิญญูญาณ

เพราะมีวิญญูญาณเป็นปัจจัย

จึงมีนามรูป

เพราะมีนามรูปเป็นปัจจัย

จึงมีสฬายตนะ

เพราะมีสฬายตนะเป็นปัจจัย

จึงมีผัสสะ

เพราะมีผัสสะเป็นปัจจัย

จึงมีเวทนา

เพราะมีเวทนาเป็นปัจจัย

จึงมีตัณหา

เพราะมีตัณหาเป็นปัจจัย

จึงมีอุปาทาน

เพราะมีอุปาทานเป็นปัจจัย

จึงมีภพ

เพราะมีภพเป็นปัจจัย

จึงมีชาติ

เพราะมีชาติเป็นปัจจัย ขรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ

ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะทั้งหลาย จึงเกิดขึ้นครบถ้วน

ความเกิดขึ้นพร้อมแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ ย่อมมี ด้วยอาการอย่างนี้.

เพราะความจางคล้ายดับไป โดยไม่เหลือแห่งอวิชชา นั้น นันเทียว จึงมีความดับแห่งสังขาร

เพราะมีความดับแห่งสังขาร

จึงมีความดับแห่งวิญญาน

เพราะมีความดับแห่งวิญญาน

จึงมีความดับแห่งนามรูป

เพราะมีความดับแห่งนามรูป

จึงมีความดับแห่งสฬายตนะ

เพราะมีความดับแห่งสฬายตนะ

จึงมีความดับแห่งผัสสะ

เพราะมีความดับแห่งผัสสะ

จึงมีความดับแห่งเวทนา

เพราะมีความดับแห่งเวทนา

จึงมีความดับแห่งตัณหา

เพราะมีความดับแห่งตัณหา

จึงมีความดับแห่งอุปาทาน

เพราะมีความดับแห่งอุปาทาน

จึงมีความดับแห่งภพ

เพราะมีความดับแห่งภพ

จึงมีความดับแห่งชาติ

เพราะมีความดับแห่งชาตินั้นแล ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ

ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะทั้งหลาย จึงดับสิ้น

ความดับลงแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ ย่อมมี ด้วยอาการอย่างนี้ ดังนี้ แล.

-บาลี นิทาน. ส. ๑๖/๗๗/๑๔๓.

พระสูตรที่ ๑๑

คุณสมบัติโสดาบัน

อย่ากลัวเลย มหานาม ! อย่ากลัวเลย มหานาม !

ความตายของท่าน จักไม่ต่ำทราม กาลกิริยาของท่าน จักไม่ต่ำทราม.

มหานาม ! อริยสาวกผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ

ย่อมเป็นผู้มีปกติโน้มไปในนิพพาน โน้มไปสู่นิพพาน เอนไปทางนิพพานโดยแท้.

ธรรม ๔ ประการ อย่างไรเล่า ? ธรรม ๔ ประการ คือ

มหานาม ! อริยสาวกในกรณีนี้

- (๑) เป็นผู้ประกอบพร้อมแล้ว ด้วยความเลื่อมใสอันหยั่งลงมั่น ไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ว่า “เพราะเหตุอย่างนี้เท่านั้น พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา และข้อปฏิบัติให้ถึงซึ่งวิชา เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้สามารถฝึกคนที่ควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรม สั่งสอนสัตว์” ดังนี้.
- (๒) เป็นผู้ประกอบพร้อมแล้ว ด้วยความเลื่อมใสอันหยั่งลงมั่น ไม่หวั่นไหวในพระธรรม ว่า “พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลไม่จำกัดกาล เป็นสิ่งที่ควรเรียกกันมาตุ เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว เป็นสิ่งที่วิญญูชน จะพึงรู้ได้เฉพาะตน” ดังนี้.
- (๓) เป็นผู้ประกอบพร้อมแล้ว ด้วยความเลื่อมใสอันหยั่งลงมั่น ไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์ ว่า “สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว เป็นผู้ปฏิบัติให้รู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

เป็นผู้ปฏิบัติสมควรแล้ว อันได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ
คู่แห่งบุรุษสี่คู่ นับเรียงตัวได้แปดบุรุษ
นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ
เป็นสงฆ์ควรรับทักษิณาทาน
เป็นสงฆ์ที่บุคคลทั่วไปจะพึงทำอัญชลี
เป็นสงฆ์ที่เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า” ดังนี้.

- (๔) เป็นผู้ประกอบพร้อมแล้ว ด้วยศีลทั้งหลาย ชนิดเป็นที่พอใจของเหล่าอริยเจ้า
เป็นศีลที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย
เป็นศีลที่เป็นไต่จากต้นหา
เป็นศีลที่ผู้รู้ท่านสรรเสริญ
เป็นศีลที่ทมิฬไม่ลูบคลำ
เป็นศีลที่เป็นไปพร้อมเพื่อสมาธิ ดังนี้.

มหานาม ! เปรียบเหมือนต้นไม้น้อมไปในทิศปราจีน
โน้มไปสู่ทิศปราจีน เอนไปทางทิศปราจีน
ต้นไม้นั้น เมื่อเขาตัดที่โคนแล้ว มันจะล้มไปทางไหน.
“มันจะล้มไปทางทิศที่มันน้อมไป โน้มไป เอนไป พระเจ้าข้า !”.

มหานาม ! ฉันทก็ฉันทนั้น อริยสาวกประกอบแล้วด้วยธรรม ๔ ประการเหล่านี้
ย่อมเป็นผู้มีปกติ น้อมไปในนิพพาน โน้มไปสู่นิพพาน เอนไปทางนิพพานโดยแท้ แล.

-บาลี มหาวาร. ส. ๑๙/๔๖๕-๔๖๖/๑๕๑๑-๑๕๑๒.

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงหลักเกณฑ์สำหรับตรวจสอบภาวะความเป็นโสดาบันด้วยตนเองไว้หลายนัย
ในที่นี้ยกมาเพียง ๑ นัย

พระสูตรที่ ๑๒

ลมหายใจก็คือ “กาย”

ภิกษุทั้งหลาย ! สมัยใด ภิกษุ

เมื่อหายใจเข้ายาว ก็รู้ชัด ว่าเราหายใจเข้ายาว

เมื่อหายใจออกยาว ก็รู้ชัด ว่าเราหายใจออกยาว

เมื่อหายใจเข้าสั้น ก็รู้ชัด ว่าเราหายใจเข้าสั้น

เมื่อหายใจออกสั้น ก็รู้ชัด ว่าเราหายใจออกสั้น

เธอย่อมทำการฝึกหัดศึกษาว่า “เราเป็นผู้รู้พร้อมเฉพาะซึ่งกายทั้งปวง หายใจเข้า”

ว่า “เราเป็นผู้รู้พร้อมเฉพาะซึ่งกายทั้งปวง หายใจออก”

เธอย่อมทำการฝึกหัดศึกษาว่า “เราเป็นผู้ทำกายสังขารให้รำงับ หายใจเข้า”

ว่า “เราเป็นผู้ทำกายสังขารให้รำงับ หายใจออก”

ภิกษุทั้งหลาย ! สมัยนั้น ภิกษุนั้นชื่อว่า เป็นผู้เห็นกายในกาย อยู่เป็นประจำ

เป็นผู้มีความเพียรเผากิเลส มีสัมปชัญญะ มีสติ นำอภิชฌาและโทมนัสในโลกออกเสียได้.

ภิกษุทั้งหลาย ! เราย่อมกล่าว ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก

ว่าเป็นกายอันหนึ่งอันหนึ่ง ในกายทั้งหลาย.

ภิกษุทั้งหลาย ! เพราะเหตุนั้นในกรณีนี้ ภิกษุนั้นย่อมชื่อว่า

เป็นผู้เห็นกายในกายอยู่เป็นประจำ มีความเพียรเผากิเลส

มีสัมปชัญญะ มีสติ นำอภิชฌาและโทมนัสในโลกออกเสียได้.

-บาลี อุปริ. ม. ๑๔/๑๙๕/๒๘๙.

พระสูตรที่ ๑๓

การบูชาตถาคตอย่างสูงสุด

อานนท์ ! เธอจงจัดตั้งที่นอน ระหว่างต้นสาละคู่
มีศีรษะทางทิศเหนือ เราล่ำบากกายนั้ก จักนอน

ประทับสี่ที่ไสยยาแล้ว มีอัครจรรย ดอกสาละผลิผิตฤดูกาล โปรยลงบนพระศรีระ
ดอมถันฑารพ จุรณ์ไม้จันทน์ ดนตรี ล้วนแต่ของทิพย์ ได้ตกลง และบรรเลงขึ้น
เพื่อบูชาตถาคตเจ้า.

อานนท์ ! การบูชาเหล่านี้ หาชื่อว่า ตถาคต เป็นผู้ที่ได้รับสักการะ เคารพนับถือ บูชาแล้วไม่.

อานนท์ ! ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาใด
ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ปฏิบัติตามธรรมอยู่
ผู้นั้นชื่อว่า ย่อมสักการะ เคารพนับถือ บูชาตถาคต ด้วยการบูชาอันสูงสุด.

อานนท์ ! เพราะฉะนั้น เธอพึงกำหนดใจว่า

“เราจักประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ปฏิบัติตามธรรมอยู่” ดังนี้.

-บาลี มหา. ที. ๑๐/๑๕๙-๑๖๐/๑๒๘-๑๒๙.

พระสูตรที่ ๑๔

หากไม่สนใจคำตถาคต จะทำให้เกิดความอันตรายของคำตถาคต
เปรียบด้วยกลองศึก

ภิกษุทั้งหลาย ! เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว

กลองศึกของกษัตริย์พวกทศารหะ เรียกว่า อานกะ มีอยู่

เมื่อกองอานกะนี้ มีแผลแตก หรือลิ พวกกษัตริย์ทศารหะได้หาเนื้อไม้อื่น
ทำเป็นลิ้ม เสริมลงในรอยแตกของกลองนั้น ทุกคราวไป.

ภิกษุทั้งหลาย ! เมื่อเชื่อมปะเข้าหลายครั้ง หลายคราวเช่นนั้น
นานเข้าก็ถึงสมัยหนึ่ง ซึ่งเนื้อไม้เดิมของตัวกลองหมดสิ้นไป
เหลืออยู่แต่เนื้อไม้ ที่ทำเสริมเข้าใหม่เท่านั้น.

ภิกษุทั้งหลาย ! ฉันทใดก็ฉันทนั้น ในกาลที่ยาวฝ่ายอนาคต จักมีภิกษุทั้งหลาย
สุดต้นตะเหลาไต ที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง
เป็นชั้นโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสุญญตา

เมื่อมีผู้นำสุดต้นตะเหลานั้น มากกล่าวอยู่

เธอจักไม่ฟังด้วยดี จักไม่เงี้ยวฟัง จักไม่ตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง

และจักไม่สำคัญว่า เป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน.

ส่วนสุดต้นตะเหลาไต ที่นักกวีแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรอง ประเภทกาพย์กลอน
มีอักษรสละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก

เมื่อมีผู้นำสุดต้นตะ ที่นักกวีแต่งขึ้นใหม่เหล่านั้น มากกล่าวอยู่

เธอจักฟังด้วยดี จักเงี้ยวฟัง จักตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง

และจักสำคัญว่า เป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน.

ภิกษุทั้งหลาย ! ความอันตรายของสุดต้นตะเหล่านั้น ที่เป็นคำของตถาคต
เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง เป็นชั้นโลกุตตระ

ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสุญญตา จักมิได้ ด้วยอาการอย่างนี้ แล.

-บาลี นิทาน. ส. ๑๖/๓๑๑/๖๗๒-๖๗๓.

พระสูตรที่ ๑๕

พระองค์ทรงสามารถกำหนดสมาธิ เมื่อจะพูดทุกถ้อยคำ จึงไม่ผิดพลาด

อัคคีเวสนะ ! เรานั้นหรือ จำเดิมแต่เริ่มแสดง กระทั่งคำสุดท้ายแห่งการกล่าวเรื่องนั้นนั้น
ย่อมตั้งไว้ซึ่งจิตในสมาธินิมิต อันเป็นภายในโดยแท้
ให้จิตดำรงอยู่ ให้จิตตั้งมั่นอยู่ กระทำให้มีจิตเป็นเอก
ตั้งเช่นที่คนทั้งหลาย เคยได้ยินว่าเรากระทำอยู่เป็นประจำ ดังนี้.

-บาลี ม. ม. ๑๒/๔๖๐/๔๓๐.

พระสูตรที่ ๑๖

คำพูดที่ตรัสมาทั้งหมด นับแต่วันตรัสรู้นั้น สอดรับไม่ขัดแย้งกับ

ภิกษุทั้งหลาย ! นับตั้งแต่ราตรี ที่ตลาคตได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ
จนกระทั่งถึงราตรีที่ตลาคตปรินิพพาน ด้วยอนุปาทิสเสนิพพานธาตุ
ตลอดเวลาระหว่างนั้น ตลาคตได้กล่าวสอน พร่ำสอน แสดงออก ซึ่งถ้อยคำใด
ถ้อยคำเหล่านั้นทั้งหมด ย่อมเข้ากันได้โดยประการเดียวทั้งสิ้น ไม่แย้งกันเป็นประการอื่นเลย.

-บาลี อิติวุ. ขุ. ๒๕/๓๒๑/๒๙๓.

พระสูตรที่ ๑๗

แต่ละคำพูดเป็นอกาลิโก คือถูกต้องตรงจริง ไม่จำกัดกาลเวลา

ภิกษุทั้งหลาย ! พวกเธอทั้งหลายเป็นผู้ที่เรานำไปแล้วด้วยธรรมนี้

อันเป็นสันติภูมิวิโก คือธรรมที่บุคคลจะพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

เป็นอกาลิโก คือธรรมให้ผลไม่จำกัดกาล

เป็นเอหิปัตติโก คือธรรมที่ควรเรียกกันมาดู

โอปนยิโก คือควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัดตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ อัญญิณฺชนจะพึงรู้ได้เฉพาะตน.

-บาลี ม. ม. ๑๒/๔๘๕/๔๕๑.

พระสูตรที่ ๑๘

ทรงให้ใช้ธรรมวินัยที่ตรัสแล้วเป็นศาสดาแทนต่อไป

อานนท์ ! ความคิดอาจมีแก่พวกเธออย่างนี้ว่า

“ธรรมวินัยของพวกเรา มีพระศาสดาล่วงลับไปเสียแล้ว พวกเราไม่มีพระศาสดา” ดังนี้.

อานนท์ ! พวกเธออย่าคิดอย่างนั้น.

อานนท์ ! ธรรมก็ดี วินัยก็ดี ที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้ว แก่พวกเธอทั้งหลาย ธรรมวินัยนั้น จักเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลาย โดยกาลล่วงไปแห่งเรา.

อานนท์ ! ในกาลบัดนี้ ก็ดี ในกาลล่วงไปแห่งเราก็คดี

ใครก็ตาม จักต้องมีตนเป็น ประทีปมีตนเป็น สรณะ ไม่เอาสิ่งอื่นเป็น สรณะ มีธรรมเป็น ประทีปมีธรรมเป็น สรณะ ไม่เอาสิ่งอื่นเป็น สรณะ เป็นอยู่.

อานนท์ ! ภิกษุพวกใด เป็นผู้ใด ในสิกขา

ภิกษุพวกนั้น จักเป็นผู้ อยู่ในสถานะอันเลิศที่สุดแล.

อานนท์ ! ความขาดสูญแห่ง กัลยาณวัตรนี้ มีในยุคแห่งบุรุษใด

บุรุษนั้น ชื่อว่า เป็นบุรุษคนสุดท้ายแห่งบุรุษทั้งหลาย

เราขอกล่าว ย้ำแก่เธอว่า เธอทั้งหลายอย่าเป็น บุรุษพวกสุดท้ายของเราเลย.

- บาลี มหา. ที. ๑๐/๑๗๘/๑๔๑.

- บาลี ม. ม. ๑๓/๔๒๗/๔๖๓.

- บาลี มหาวาร. ส. ๑๙/๒๑๗ /๗๔๐.

พระสูตรที่ ๑๙

ทรงห้ามบัญญัติเพิ่ม หรือตัดทอนสิ่งที่บัญญัติไว้

ภิกษุทั้งหลาย !

ภิกษุทั้งหลาย จักไม่บัญญัติ สิ่งที่ไม่เคยบัญญัติ จักไม่เพิกถอน สิ่งที่ยังบัญญัติไว้แล้ว
จักสมานศึกษาในสิกขาบทที่ยังบัญญัติไว้แล้ว อย่างเคร่งครัดอยู่เพียงใด
ความเจริญก็เป็นสิ่งที่ภิกษุทั้งหลายหวังได้ ไม่มีความเสื่อมเลย อยู่เพียงนั้น.

-บาลี สุตตก. อ. ๒๓/๒๑/๒๑.

พระสูตรที่ ๒๐

เหตุผลที่ต้องรับฟังเฉพาะคำตรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้า
ทรงกล่าวให้ศึกษาปฏิบัติ เฉพาะจากคำของพระองค์เท่านั้น อย่าฟังคนอื่น

ภิกษุทั้งหลาย ! พวกภิกษุบริษัทในกรณีนี้

สุดตันตะเหล่าใด ที่นักกวีแต่งขึ้นใหม่ เป็นคำร้อยกรอง ประเภทกาพย์กลอน

มีอักษรสละสลวย มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เป็นคำกล่าวของสาวก

เมื่อมีผู้นำสุดตันตะ ที่นักกวีแต่งขึ้นใหม่ เหล่านั้นมากล่าวอยู่ เธอจักไม่ฟังด้วยดี ไม่เจียหูฟัง
ไม่ตั้งใจเพื่อจะรู้ทั่วถึง และจักไม่สำคัญว่า เป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน.

ภิกษุทั้งหลาย ! ส่วนสุดตันตะเหล่าใด ที่เป็นคำของตถาคต

เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ้ง เป็นชั้นโลกุตตระ

ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสัจธรรม เมื่อมีผู้นำสุดตันตะเหล่านั้นมากล่าวอยู่

เธอย่อมฟังด้วยดี ย่อมเจียหูฟัง ย่อมตั้งใจเพื่อจะรู้ทั่วถึง

และย่อมสำคัญว่า เป็นสิ่งที่ตนควรศึกษาเล่าเรียน จึงพากันเล่าเรียน

ไต่ถาม ทวนถามแก่กันและกันอยู่ว่า “ข้อนี้เป็นอย่างไร มีความหมายกี่ย” ดังนี้.

ด้วยการทำดังนี้ เธอย่อมเปิดธรรมที่ถูกปิดไว้ได้

ธรรมที่ยังไม่ปรากฏ เธอก็ทำให้ปรากฏได้

ความสงสัยในธรรมหลายประการที่น่าสงสัย เธอก็บรรเทาลงได้.

ภิกษุทั้งหลาย ! ภิกษุบริษัทเหล่านี้ เราเรียกว่า “ปฏิบัติฉาววินีตาปริสาโนอุกกาจิตวินีตา”

คือบริษัทที่มีการลุล่วงไปได้ ด้วยการสอบถามแก่กันและกันเอาเอง

หาใช่ด้วยการชี้แจงโดยกระจ่าง ของบุคคลภายนอกเหล่านี้ไม่ จัดเป็นบริษัทที่เลิศ แล.

-บาลี ทุก. อ. ๒๐/๙๒/๒๙๒.

การอ่านออกเสียง

พุทธวน. ฉบับปฐมธรรม ๒๐ พระสูตร

คำ

เสียงอ่าน

กษัตริย์

กะ-สัด

กาพย์กลอน

กาบ-กลอน

กาเมสุมิจฉาจาร

กา-เม-สุ-มิ-ต-ฉา-จาน

กายกรรม

กาย-ยะ-กำ

กายสังขาร

กาย-ยะ-สัง-ขาน

กำเนิด

กำ-เหน็ด

กิเลส

กิ-เหลด

กุลบุตร

กุน-ละ-บุตร

กุศลธรรม

กุ-สน-ละ-ทำ

เกษม

กะ-เสม

เกียรติกุณ

เกียด-ติ-คุน

ขัตติยมหาศาล

ขัต-ติ-ยะ-มะ-หา-सान

คหบดี

คะ-หะ-บอ-ดี

จรณะ

จะ-ระ-ณะ

จาคสัมปทา

จา-คะ-ส่ำ-ปะ-ทา

ฉันทราโค

ฉัน-ทะ-รา-โค

ชาติ

ชาติ

เดรัจฉาน

เด-รั-ต-ฉาน

ตถาคต

ตะ-ถา-คต

คำ **เสียงอ่าน**

ต้นสาละ	ต้น-สา-ละ
ตรัส	ตรัด
ตรัสรู้	ตรัด-สะ-รู้
ค้นหา	ต้น-หา
ถีนมิทระ	ถี-นะ-มิด-ทะ
ทสาร์หะ	ทะ-สา-ระ-หะ
ทาสกรรมกร	ทาด - สะ - กัม - มะ - กอน
ทักษิณทิต	ทักษิ-นะ-ทิต
ทักษิณอุทิต	ทักษิ-นา-อุ-ทิต
ทิดฐิ	ทิด-ถิ
ทุกขะ	ทุก-ขะ
โทมณัส	โทม-มะ-นัต
ธรรมวินัย	ท่า-วิ-นัย
นักกวี	นัก-กะ-วี
นัย	ไน
นามรูป	นาม-รูป
นิมิต	นิ-มิต
บรรดา	บัน-ดา
บรรลุ	บัน-ลุ
บริษัท	บอ-ริ-สัด
บัญญัติ	บัน-หยัด
ปฏิเสธสมุปบาท	ปะ-ติด-จะ-สะ-หมุบ-บาท
ปฏิบัติ	ปะ-ติ-บัด
ปฏิบัติภาวนิตาปริสาโนอุกกาจิตวินิตา	ปะ-ติ-ปุด-ฉา-วิ-นิตา-ปะ-ริ-สา-โน-อุก-กา-จิต-วิ-นิตา

คำ

เสียงอ่าน

ประทีป	ประ-ทีบ
ประพฤติ	ประ-พริต
ปริคคโห	ปะ-ริก-คะ-โห
ปริเทวะ	ปะ-ริ-เท-วะ
ปรินิพพาน	ปะ-ริ-นิบ-พาน
ปริเยสนา	ปะ-ริ-เย-สะ-นา
ปัจฉัย	ปัต-ฉัย
ปัจฉิมทิศ	ปัต-ฉิม-มะ-ทิศ
ปัญญาสัมปทา	ปัน-ยา-สำ-ปะ-ทา
ปัสสาวะ	ปัต-สา-วะ
ปาณาติบาต	ปา-นา-ติ-บาต
ปิสุณาวาท	ปี-สุ-นา-วาด
ปุรัตถิมทิศ	ปุ-รัต-ถิ-มะ-ทิศ
ผรุสวาท	ผะ-รุ-สะ-वाद
ผัสสะ	ผัส-สะ
พยัญชนะ	พะ-ยัน-ชะ-นะ
พรหมจारी	พรหม-มะ-จา-รี
พระศาสดา	พระ-สาต-สะ-ดา
พระสังฆบิดา	พระ-สัง-คะ-ปี-ดา
พินัยกรรม	พิน-ัย-กำ
ภาพ	พบ
ภิกษุ	พิก-สุ
โภคทรัพย์	โพบ-คะ-หับ
มนุษย์	มะ-นุด

คำ

เสียงอ่าน

มโนกรรม	มะ-โน-กำ
มรณะ	มอ-ระ-นะ
มรรค	มັก
มัจฉริยั้ง	มัด-จะ-ริ-ยั้ง
มุสาวาท	มุ-สา-วาด
มหานาม	มะ-หา-นา-มะ
รตนะ	รัต-ตะ-นะ
ราชสมบัติ	ราด-ชะ-สม-บัต
รูกขเจตีย์	รูก-ชะ-เจ-ตี
โลกุตตระ	โล-กุด-ตะ-ระ
วจีกรรม	วะ-จี-กำ
วิจิกิจฉา	วิ-จิ-กิด-ฉา
วิจิตร	วิ-จิต
วิญญาณ	วิน-ยาน
วิญญูชน	วิน-ยู-ชน
วินิจฉโย	วิ-นิต-ฉะ-โย
วิวาท	วิ-วาด
เวทนา	เว-ทะ-นา
เวรมณี	เว-ระ-มะ-ณี
ศีตตรา	สัต-ตรา
สติ	สะ-ตี
สถานะ	สะ-ถา-นะ
สถาปนา	สะ-ถา-ปะ-นา
สมณพราหมณ์	สะ-มะ-นะ-พราหม

คำ

เสียงอ่าน

สมาทาน	สะ-มา-ทาน
สมาธิ	สะ-มา-ที
สรณะ	สะ-ระ-นะ
สละสลวย	สะ-หละ-สะ-หลวย
สพายตนะ	สะ-ลา-ยะ-ตะ-นะ
สังขาร	สัง-ขาน
สัทธาสัมปทา	สัด-ทา-สำ-ปะ-ทา
สัมปชัญญะ	สำ-ปะ-ฉัน-ยะ
สัมผัสปลาปวาท	สำ-ผัส-ปะ-ลา-ปะ-วาด
สิกขา	สิก-ขา
สิกขาบท	สิก-ขา-บด
สีลสัมปทา	สี-ละ-สำ-ปะ-ทา
สุคติโลกสวรรค์	สุ-คะ-ตี-โลก-สะ-หวัน
สุญญตา	สุน-ยะ-ตา
สุดตันตะ	สุด-ตัน-ตะ
สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา	สุ-รา-เม-ระ-ยะ-มัด-ชะ-ปะ-มา-ทัต-ถา-นา
โสกะ	โส-กะ
เหฏฐิมทิศ	เหต-ถิม-มะ-ทิต
อกาลิโก	อะ-กา-ลี-โก
อกุศล	อะ-กุ-สน
อกุศลธรรม	อะ-กุ-สน-ละ-ทำ
อทินนาทาน	อะ-ทิน-นา-ทาน
อนาคต	อะ-นา-คต
อนุดตรสัมมาสัมโพธิญาณ	อะ-นุด-ตะ-ระ-สำ-มา-สำ-โพ-ที-ยาน

คำ

เสียงอ่าน

อนุปาติเสสนิพพานธาตุ	อะ-นุ-ปา-ติ-เส-สะ-นิบ-พาน-ทาตุ
อภิขฌา	อะ-พิต-ชา
อริยวินัย	อะ-ริ-ยะ-วิ-นัย
อวิชชา	อะ-วิต-ชา
อักขร	อัก-สอน
อัคคิเวสนะ	อัก-คิ-เว-สะ-นะ
อัชฌโสสานัง	อัต-โช-สา-นัง
อันตรธาน	อัน-ตระ-ทาน
อันหนึ่งๆ	อัน-หนึ่ง-อัน-หนึ่ง
อานกะ	อา-นะ-กะ
อามิสทาน	อา-มิต-สะ-ทาน
อารักขาอิภรณ์ัง	อา-รัก-ขา-ติ-กะ-ระ-นัง
อิสราธิปตย์	อิต-สะ-รา-ติ-ปัด
อุจจาระ	อุต-จา-ระ
อุตตรทิศ	อุต-ตะ-ระ-ทิศ
อุทัจจกุกกัจจะ	อุต-ทัต-จะ-กุก-กุต-จะ
อุปกกรณ์	อุบ-ปะ-กอน
อุปการะ	อุบ-ปะ-กา-ระ
อุปกิเลส	อุบ-ปะ-กิ-เหลต
อุปัฏฐิ	อุบ-ปะ-ปัฏ
อุปริมทิส	อุบ-ปะ-ริม-มะ-ทิต
อุปาทาน	อุ-ปา-ทาน
อุปายาสะ	อุ-ปา-ยา-สะ
เอนก	อะ-เหนก

ทำไมต้อง"ท่อง"

พุทธทวาม

จากการวิจัยของ The Riggs Institute, ๒๐๐๐ ประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า การที่นักเรียนได้อ่าน ฟัง เขียน และท่องเพื่อทบทวนเนื้อหาอยู่เสมอจะช่วยให้สมองเกิดการบันทึกและจดจำ ซึ่งจะช่วยให้เด็กเป็นคนฉลาด มีการจัดระเบียบความคิดที่ดี สมองทั้งสองส่วนทำงานสมดุลมากขึ้น นำไปสู่การคิดอย่างใคร่ครวญ และมีเหตุผลมากขึ้น

การน้อมนำคำสอนของพระศาสดามาให้เยาวชนได้ท่องจำจนคล่องปากขึ้นใจ จึงยังประโยชน์ทั้งการเสริมสร้างสติปัญญา และความเข้มแข็งทางจิตใจ ให้เป็นคนมีความคิดมั่นคง ช่วยให้การดำเนินชีวิตถูกต้องเหมาะสม ด้วย “ศีล ๕”

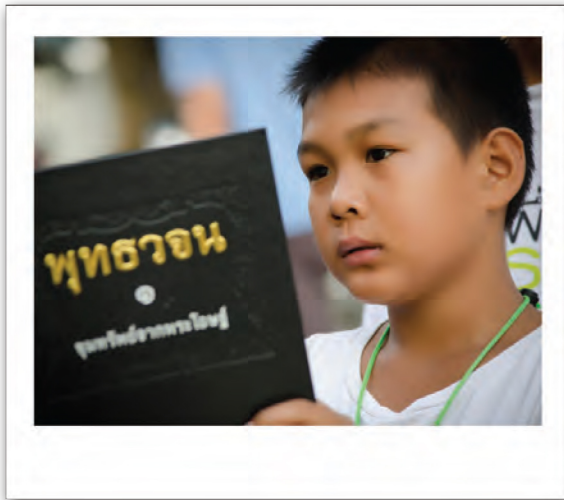
พุทธวจน ธรรมวินัยจากพุทธโอษฐ์

“

ถึงแม้เราจะเข้าใจธรรมที่เราแสดงสักบทเดียว
นั้นก็ยังคงจะเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล
และความสุขแก่ชนทั้งหลายเหล่านั้น ตลอดกาลนาน

”

(บาลี) สฬา. สํ. ๑๘/๓๘๙/๖๐๕.

“

เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้ย่อมมี
เพราะความเกิดขึ้นแห่งสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น
เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ย่อมไม่มี
เพราะความดับไปแห่งสิ่งนี้ สิ่งนี้จึงดับไป

”

ม. ม. ๑๓/๓๕๕/๓๗๑.
นิทาน.ส. ๑๖/๘๔/๑๕๔

B Boston Bright
Language School

MLINK

